Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ
30 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2012 / ΤΕΥΧΟΣ 487

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΓΙΑ ΟΣΚΑΡ

ΠΟΙΑ ΔΙΑΚΡΙΘΗΚΑΝ ΣΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΠΟΙΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΝΟΣΤΙΜΙΑΣ GREAT TASTE

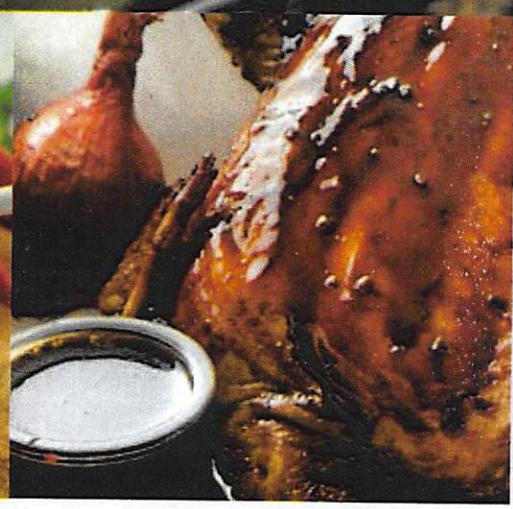

ΦΩΤΟ-ΓΡΑΦΕΙ Η **ΕΛΕΝΗ ΜΠΙΣΤΙΚΑ**

Εις αναζήτησιν του πρώτου κρόκου... Στο Οινοχώρι τώρα και μετά...

1. **Ο κρόκος στο λίκνο του βράχου.**
2. **Επιστροφή στην Γκιώνα.**

Σαββατοκύριακο στα Ασέληνα Ορη, κοινώς Γκιώνα, το χιλιοτραγουδισμένο βουνό, δασωμένο με έλατα από την πανύψηλη κορφή του έως κάτω στα ριζά του, όπου φωλιάζουν, με τις κόκκινες κεραμοσκεπές τους, όμορφα μοναχικά χωριά. Πέρυσι, τέτοια εποχή, πάλι σε μια εκδρομή με φίλους στα χωριά της Φωκίδας -Καστέλια, Σκλήθρο, Καλοσκοπή (πρώην Κουκουβίστα) υψόμετρο 1.100 και Οινοχώρι υψόμετρο 950-, οι Αθηναίοι αντικρίζουν μια άλλη πλευρά της ζωής και μένουν κατάπληκτοι. Κάθε σπιτάκι με την αυλή του. Κάθε αυλή και ένας κήπος με τα ορεινά τριαντάφυλλα, έντονα στο χρώμα και το άρωμα, συζούν αρμονικά με νεαρά ελάτια, όπως και ο σκύλος του σπιτιού με τις γάτες του νοικοκυριού. Τα ζευγάρια έχουν κοντά τους γονείς τους, οι γιαγιάδες προσέχουν τα μωρά, κρατώντας τα στα γόνατά τους, και τα ναναρίζουν.

Οι χάντρες του χρόνου συνταιριάζονται αρμονικά κι όταν έρθει το κλείσιμο, όλοι μαζί αποχαιρετούν αυτόν που φεύγει, αλλά μένει κοντά τους, κάτω από τα κυπαρίσσια στο λοφάκι με την εκκλησιά του. Στην πετρόχτιστη μεγάλη εκκλησία στην κεντρική πλατεία, με τις αμπολές και το γάργαρο νερό, από ψηλά από τις πηγές της Γκιώνας, η καμπάνα χτυπάει όταν γεννιέται βρέφος σε μία από τις λιγοστές οικογένειες. Εκεί γίνονται τα βαφτίσια, όσο για γάμους... οι νέοι φεύγουν και πηγαίνουν στην Αμφισσα, τη Λαμία, την Αθήνα, μαγνητισμένοι από τις «ευκαιρίες» που υπόσχεται η τηλεόραση - και τώρα το Διαδίκτυο. Θα έρθει κι αυτών η ώρα, θα γυρίσουν. Η σκουριασμένη αυλόπορτα ανοίγει με το ίδιο κλειδί. Πηγαίνοντας προς το Οινοχώρι, που ήταν ο προορισμός μας, περάσαμε από τη Γραβιά, με το ιστορικό Χάνι και τη μάχη που έτρεψε σε φυγή τον Τούρκο. «Οι Ελληνες δεν έπαψαν να δίνουν μάχες», μας είπε, θυμόσοφα, μόνιμος κάτοικος Γραβιάς. «Εδώ δίνουμε μάχη με τους δικούς μας, με την Περιφέρεια, με τη Νομαρχία, με το Δήμο, για τη ζωή μας που κινδυνεύει από την απομόνωση. Γιατρό δεν έχουμε στη Γραβιά, ανοιχτό ευτυχώς το φαρμακείο με επιστήμονα φαρμακοποιό, πικραμένη κι αυτή με τις συγκρούσεις γύρω από τα φάρμακα. Πρακτορείο του ΟΠΑΠ έχουμε, αλλά εφημερίδες δεν έρχονται. Στο καφενείο ανταλλάσσουμε γνώμες απ' ό,τι ακούσαμε, απ' ό,τι μαθαίνουμε. Μένουμε όμως στο μετερίζι μας...» Ενα τέτοιο μετερίζι είναι το καφενείο του κυρίου Θανάση. «Πριν και Μετά» γράφει η ζωγραφισμένη επιγραφή. Πέρυσι είχαμε φωτογραφίσει τη συντροφιά των συνταξιούχων, που δεν λείπουν ποτέ γύρω από το τσίγκινο τραπέζι τους. Εκεί πίνουν τον πρωινό και τον απογευματινό καφέ τους - η δική τους μικρή «πολυτέλεια», αυτή που επιτρέπει η «κουρεμένη» σύνταξη. Τους ξαναβρήκαμε και φέτος, μας θυμήθηκαν, είχαν ζητήσει και τους έφεραν την εφημερίδα. Με χαρά μάς καλοδέχτηκαν, ξαναβγάλαμε φωτογραφία. Μια καρέκλα ήταν αδειανή. «Ποιος λείπει;» «Δεν λείπει. Μας άφησε χρόνους, στα 70 του, από ανακοπή. Του κρατάμε την καρέκλα του».

1. **Γιαγιά κι εγγονή με τ' όνομα Χρυσάφω.** *2.* **Η Πόπη Μανιά-Τσακίρη, καλλιτέχνις φωτογράφος, στη «Δρυόπη», τον δημοτικό ξενώνα.** *3.* **Η σοφή συντροφιά της Γραβιάς στο καφενείο, καφές βαρύς, γλυκός και όχι...** *4.* **Η αθηναϊκή συντροφιά στο φακό της ΕΛΜΠΙ. Τάκης - Αννα Παπαπαναγιώτου, Αμαλία - Μάκης Αποστολόπουλος, Ελβίρα - Ντίνος Νικολόπουλος και ο ποιητής Μανώλης Τσακίρης.** *5.* **Στην πλατεία Αγίας Αικατερίνης, πλατάνια και κελαηδίσματα.**

Στο Οινοχώρι, πλιόλουστο, στην ποδιά της Γκιώνας, με πλατάνια και ελάτια, με τις καρυδιές γεμάτες καρπό που πέφτει στον τσιμεντένιο μονόδρομο του χωριού, δεν έχει καφενείο. Πέθανε ο τελευταίος καφετζής κι έκλεισε πίσω του την πόρτα. Κλειστή και η «Δρυόπη», το κοινοτικό πανδοχείο-εστιατόριο, περιμένει να επιστρέψει ο κ. Σταύρος Κλαουδάτος που το διευθύνει και που αυτόν τον καιρό ασθενεί. Τρία ζευγάρια Αθηναίων νοίκιασαν σπίτι και ζουν πολύ καιρό εκεί, «κλέβοντας» χρόνο από την Αθήνα, ευχαρίστως! Αλλος, κυνηγός αυτός, αγόρασε σπίτι, έφερε την οικογένεια, καλλιεργεί κηπευτικά. Οταν γεννήθηκε το πρώτο μωρό, ύστερα από πολλά χρόνια, η μικρή Χρυσάφω, που έχει το όνομα της γιαγιάς της, μόνο που δεν έβγαλαν σημαία για να το γιορτάσουν. Παιδικές φωνές και γέλια μη ζητήσετε, γιατί το Οινοχώρι δεν έχει σχολείο, κι ας είναι κατά τα άλλα πρότυπο χωριό. Η Αγία Αικατερίνη λειτουργεί μόνο στις γιορτές, με τη σημαία του Πατριαρχείου να ανεμίζει. Ο ένας παπάς τρέχει από χωριό σε χωριό. Υπάρχει γήπεδο μπάσκετ και παιδική χαρά, χωρίς παιδιά. Η ήρεμη ζωή, η έλλειψη άγχους έχουν φέρει Αθηναίους που νοίκιασαν σπίτια και μένουν και το χειμώνα. Τα κελαηδίσματα των πουλιών είναι καλύτερη συντροφιά, λένε. Αν μας ακούει κανείς, αν μας διαβάζουν στις καυτές καρέκλες τους, ας σκεφτούν λίγο και τη μικρή Χρυσάφω, της οποίας το όνομα ζητά ένα καλύτερο μέλλον γι' αυτήν και για το χωριό της, το Οινοχώρι Φωκίδος. Στα ριζά, στον επιβλητικό θεόρατο βράχο στο έμπα του χωριού, μας περίμενε ο πρώτος κρόκος, ολάνθιστος! Καλοσημαδιά! •
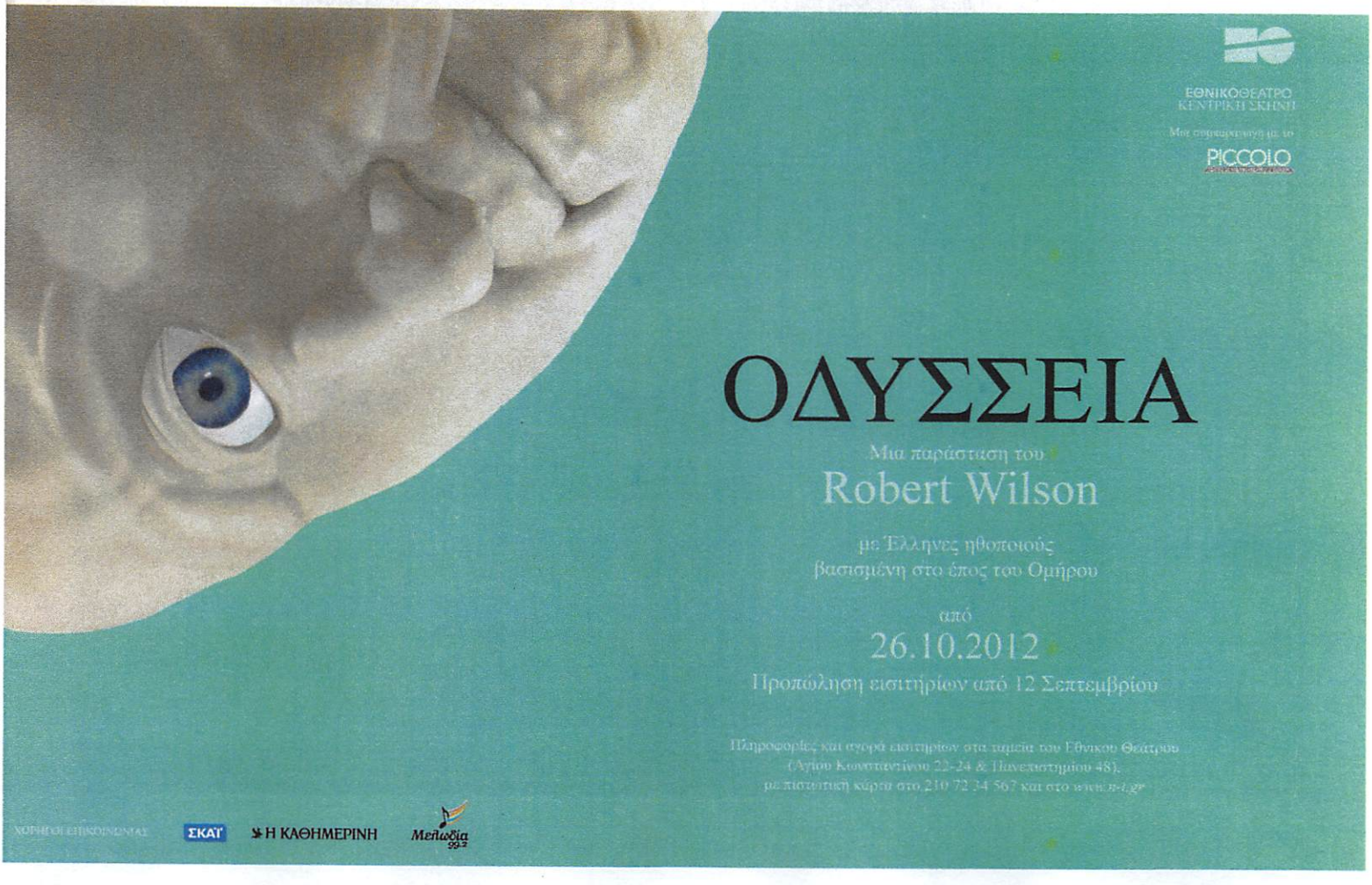
Ες. Μπιστικα
2012